

Nicio minune de Crăciun

Radu

Se așază pe patul ale cărui așternuturi nu le-a mai schimbat. Ar fi trebuit s-o facă de vreo săptămână, mai ales când se gândește că pe vremea când locuia cu părinții, maică-sa îi schimba cearșaful, fața de pernă și husa pilotei săptămânal, în fiecare duminică seară. Tot el se gândește că nu e chiar așa cald în apartament și nici nu ține minte să fi transpirat peste noapte. Ca atare, așternuturile n-au pentru ce să fie schimbate. E drept că și-au pierdut de mult mirosul de prospețime, însă nici nu-i miros a îmbăcseală. Face duș de fiecare dată înainte să se pună la somn. A rămas cu obiceiul acesta după anul de armată pe care l-a făcut imediat după terminarea liceului. A fost cel mai urât an din viața sa din multe puncte de vedere, dar peste faptul că avea acces la duș doar o dată pe săptămână n-a putut trece niciodată. Mâncarea puțină și stricată, hainele ponosite, dormitoarele ca niște celule de la Poartă Albă – cum avea să constate după ce a urmărit un reportaj pe ProTV,

ofițerii proști sau răi ori și proști și răi care dădeau ordine non-stop doar de dragul de a-și auzi vocile sparte, toate acestea le lăsase în urmă fără nicio problemă. Erau acum amintiri nasoale, de care poate ar fi râs dacă ar fi păstrat legătura cu vreunul dintre partenerii săi de suferință din acel an. Dar peste faptul că trebuia să se pună la culcare mizerabil șase seri din șapte nu a putut trece niciodată. Teoretic, lucrul acesta ar fi trebuit să-l facă să-și schimbe așternuturile săptămânal, dar cumva nu s-a prins de el. Și, la urma urmei, peste două zile urma să plece de acasă, așa că de ce-ar pune lenjerie proaspătă pe un pat pe care nu avea să mai doarmă în următoarea lună.

Întinde mâna spre telecomanda de pe noptiera butucănoasă și pornește televizorul. Îi vor mai trebui câțiva ani buni să-și dea seama cât de nociv e să aibă televizorul în dormitor. Dar în această clipă nu era conștient și, prin urmare, schimba posturile fără să caute ceva anume. Se oprește involuntar la OTV, unde dispăruta Elodia prinsese avântul unei povești. Deja circulau destule glume despre dispariției acestei femei. Emisiunea avea să ajute enorm la bagatelizarea unei tragedii, chiar și după ce fostul soț al acesteia va fi bagat la pușcărie. Radu mai ascultă discuțiile pentru un minut și parcă s-a întors în timp, pe vremea armatei. Vocabularul, ideile și atmosfera sunt desprinse din anul 1995, dintr-o sală de curs a garnizoanei, unde un locotenent-colonel le explica tactici de luptă și intra în dialog cu niște soldați despre care nu era sigur dacă erau buni măcar pentru săpat șanțuri ori dezăpezit. Scutură din cap, închizând ochii pentru o secundă, încercând să-și alunge astfel amintirile din armată. Cum oare se acti-

vează memoria? Ar vrea să știe. Trebuia să știe pentru că avea un proiect ambițios, doar e inginer în IT și toată lumea despre asta vorbește, despre inteligența artificială și despre creierul uman transpus într-un computer, într-un robot.

Ceasul arată că nu mai e mult până la miezul nopții. De ce oare nu-i e somn? O fi din cauza emoțiilor. În două zile pleacă la Viena să petreacă o lună de sărbătoare, o lună în care zilnic va cutreiera târgurile de Crăciun și va bea vin fiert. Austrieii care vor să-i cumpere afacerea trebuie să fie niște obsedați de afaceri și bani, și cel mai probabil nici nu pun mare preț pe sărbători, chiar dacă e vorba despre Crăciun, dar lui nu-i pasă pentru că tranzacția e fabuloasă. Deși va dura vreo două săptămâni, tot îi va lăsa suficient timp pentru vizite. Și-a setat deja obiectivele turistice: Schönbrunn – turul complet, Hofburg – turul complet, Primăria, un spectacol de Crăciun la Opera de Stat, Domul Sfântului Ștefan, Cripta Imperială, Belvedere și, bineînțeles, toate piețele Vienei unde sunt organizate târgurile ticsite de tarabe cu turtă dulce, plăcinte, vin fiert, globuri pentru brad și un milion de alte decorațiuni. Când totul se va fi terminat cu tranzacția, din care fie vorba, va deveni mai bogat decât și-ar fi putut imagina chiar și în cel mai exuberant vis, îi va mai rămâne o săptămână până la Ajunul Crăciunului, ziua în care se va întoarce acasă. Da, nu e chiar o lună întreagă, dar n-ar putea fi singur la Viena de Crăciun. Când toți oamenii vor fi acasă cu familiile lor, sărbătorind, târgurile își vor fi pierdut farmecul. Și această săptămână până la Ajun va fi diferită. Și-a făcut o listă și cu restaurantele scumpe și activitățile pe care le fac bogătașii în Viena.

Nu voia să pară impostor, mai ales că nu era deloc obișnuit să fie bogat, dar dacă tot își va permite, nu vedea nimic exagerat în a o duce pe Alena în cele mai exuberante localuri din capitala Austriei.

Gândul la Alena îl face să se rușineze puțin, deși e singur în dormitor, ba chiar în apartament. De fapt, e singur-singur, adică burlac și nici măcar nu e unul dintre aceia care schimbă partenererele. Numai că s-a săturat să fie singur de fiecare Crăciun. Toate filmele de la Hollywood prezintă Crăciunul în doi și, cu toate că și-a propus ca de la un Crăciun la altul să remedieze acest neajuns al vieții sale, nu i-a ieșit niciodată până acum. Are un crâmpei de amintire cu o colegă din facultate, amintire pe care nici măcar nu mai poate s-o plaseze în timp decât dacă își amintește cine știe ce alt episod legat de vreun examen. Tot ce-și mai amintește e că nici măcar nu-i plăcea acea colegă, iar ea oricum avea o atitudine de prințesă alintată, fără să aibă nici cel mai mic motiv să ceară răsfățul total din partea vreunui prinț într-un *quid pro quo* de tipul frumusețea și formele mele pentru atenția ta nemărginită. Însă Alena părea să corespundă dorințelor lui. Avea o cantitate suficientă de frumusețe încât să nu-l eclipseze complet, era de aceeași vârstă cu el, râdea la toate glumele lui traduse cât de bine se putea din română în engleză și atinsese acel nivel de independență financiară încât să nu caute tovărășia lui doar din interes.

Prin urmare, îmbogățit peste așteptările sale cele mai optimiste, își va oferi o săptămână de neuitat alături de Alena. Desigur, își temperase deja așteptările și era pregătit pentru încă un Crăciun de unul singur, dar dacă

totul mergea bine, poate următorul Crăciun va fi alături de Alena. Și chiar dacă își păstra cumpătul, își permitea să fantazeze cu privire la unele lucruri, precum clipa când îi va căuta cu vârfurile degetelor vârfurile degetelor ei. Sau poate că prima apropiere va începe cu atingerea coatelor în timp ce se vor îndrepta către garderoba restaurantului, cu pași dansanți, amețiți ușor de vin. Chiar așa, oare ce-or bea austriecci? În fine! Deci, cu coatele atingându-se în drum spre garderobierul dressat să fie amabil cu bogătașii, după ce-și vor fi recuperat paltoanele și după ce vor fi coborât din taxiul chemat dinainte de șeful de sală al restaurantului de cinci stele, poate că prima apropiere de Alena se va termina cu un sărut. Unul franțuzesc, căci își imagina că își vor atinge obrajii imediat ce se vor întâlni, în semn de prietenie.

Facebook are abia trei ani, oamenii sunt entuziasmați de apropierea pe care-o aduce fiecare interacțiune, iar Radu trece peste prejudecățile sale despre tehnologie, izvorâte din formarea sa de inginer IT și, cumpătat, nu-și refuză speranța la ceva serios după atâtea și atâtea discuții online cu Alena.

Roxana

Bătăi hotărâte se auzeau în ușa de la intrare. Dacă erau doar hotărâte, n-ar fi fost o problemă pentru Roxana și somnul ei, însă oricine se afla la ușa ei era și insistent. Niciunii dintre prietenii săi nu-i bat la ușă pentru că știu că o ține mereu deschisă și niciunul dintre vecini nu mai insistă să-i bată la ușă după ce a avut grijă să-i pună la punct, folosindu-se de un vocabular vulgarno-îndo-

liat, adică plin de expedieri la originile morților mameilor. Vocabularul colorat nu se potrivea mereu cu imaginea ei, cu excepția ochilor, care scăpărau furia vorbelor înainte ca acestea să-i iasă pe gură.

Se rostogolește de pe burtă pe spate și mâna dreaptă îi cade pe lângă marginea patului. Se ridică în capul oaselor și tălpile îi ating parchetul rece, iar degetele de la picioare caută cu buricele papucii pufoși. Bătăile în ușă nu conțin, dar Roxana se gândește că ar trebui să-și cumpere un pat calumea, lat cât pentru două persoane. Minte îi face conexiuni ciudate și gândul îi sare de la patul dublu la excursia pe care și-a planificat-o în ultimele patru luni. Ajunsă lângă ușă, se apropie cu un ochi de vizor și atunci înțelege insistența și hotărârea persoanei aflată de cealaltă parte. Gândul îi sare din nou la patul dublu și-și spune că cel mai probabil n-are niciun rost să-și mai cumpere unul. Patul îngust de o persoană pe care a dormit până acum trebuia să-i fi fost un bun antrenament pentru ceea ce avea să urmeze. Asta dacă nu cumva o minune de Crăciun avea să se întâmple. Deschide ușa și un fior de aer răcoros de pe casa scării intră în holul mic. Stimulul obține reacția. Pielea i se face imediat de găină și nu numai. Bineînțeles că polițistul îmbrăcat în uniformă observă doar reacția mult mai evidentă la frig. Are vreo patruzeci de ani, judecând după tâmpile acoperite de o amestecătură de fire negre, albe și gri, dintre care momentan dominau cele din urmă. Roxana nu-și poate da seama dacă broboana de sudoare care-i evadează polițistului din păr se datorează exclusiv căciulii pe care-o poartă sau e și datorită faptului că, de câteva secunde bune, polițistul se con-

centrează pe analizarea reacției corpului ei la valul de răcoare care a lovit-o în piept.

— Da? vorbește Roxana prima.

— Bună dimineața! rostește polițistul fără să se bâlbâie, așa cum se aștepta ea. Roxana Bucur?

Nu răspunse nimic, ci se rezumă la a da din cap cu un gest care-l invita pe polițist să continue. Gândul îi sări din nou, de parcă timpul se dilatase ca să-i lase spațiu creierului să hălăduiască, și se întreba de ce nu era mai obraznică cu bărbatul din fața ei.

— Am o citație pentru dumneavoastră. E de la tribunal. Zice că trebuie să vă prezentați în data de 10 decembrie la termenul de judecată, în calitate de...

— Da, știu calitatea, îl întrerupe Roxana.

Întinde mâna către bucata de hârtie pe care mai mult o ia singură dintre degetele polițistului decât apucă el să i-o dea. Face și un gest, apropiindu-și degetul mare, indexul și cel mijlociu ca și cum ar ține între ele un pix, iar bărbatul în uniformă scoase din buzunarul de la piept unul și i-l întinse rapid. Semnează de primire cu o mișcare rapidă și lasă pe spațiul punctat al procesului-verbal de citare o urmă ondulată de pastă albastră. Atinse apoi cu vârful pixului hârtia și lăsă deasupra semnăturii un punct, cu toate că numele ei nu conținea nici un *i*.

— Scapă de căciula aia. Arăți de parcă-ai purta un mistreț pensionat pe cap, încheie Roxana, înainte de a-i trânti polițistului ușa în nas.

Bărbatul în uniformă își șterse broboana de sudoare care îi ajunsese sub bărbie și care-l gădilase când vorbise, încăpățânată să tremure pe pielea sa palidă. Se întoarse pe călcâie de la ușa închisă și coborî scările, privind procesul-verbal de predare a citației. Semnătura Roxanei Bucur n-avea de-a face cu numele ei. În loc de semnătură, pur și simplu scrisese *Muie*.

Dorina și Mircea

De când a învățat să folosească Yahoo Messenger, Dorina a început să vadă utilitatea computerului pe care ginerele ei a insistat să-l primească. Mircea a văzut-o mult mai repede, după ce a descoperit că internetul este o imensitate de informații, dar și de filme deșucheate, așa cum le numește Dorina când își amintește cum l-a prins pe soțul ei holbându-se la poziții sexuale pe care, de asemenea, ea le numește destrăbălări.

Cu toate astea, astăzi nu i-a scris pe Yahoo Messenger prietenei ei, Mirela, s-o invite la cafea. Ieri dimineață i-a adus poștașul cele două bilete de tren, doar dus. Ginerele și fiica ei, dar parcă mai mult ginerele, insistau să petreacă la ei sărbătorile de iarnă. Deși n-au făcut planuri, nici pentru Crăciun și nici pentru Revelion, nu se putea imagina în altă parte decât acasă. Au trecut câțiva ani de când sărbătorile de sfârșit de an îi prindeau doar pe ea și Mircea acasă, fără fiica și ginerele lor, și fără nepotul a cărui creștere n-o vedea decât din fotografii și filmulețe de câteva secunde. Așadar, era deja obișnuită, iar efortul de a pleca de acasă atât de mult timp, deși nu era vorba decât de trei săptămâni, îi dădea deja o stare de nervi și un aproape constant

murmur în stomac. Mircea, pe de altă parte, era relaxat și nu vorbea decât despre plecare și despre obiectivele turistice pe care le vor vizita. Atitudinea lui o enerva, în ciuda faptului că știa că bărbatul ei are toate motivele să fie entuziasmat. Ceea ce o frământa cu adevărat era faptul că ginerele și fiica sa insistau ca ei să se mute, adică să părăsească România. Invitația de a petrece sărbătorile de iarnă la ei era, de fapt, un pretext pentru a o convinge să lase în urmă haosul numit România.

— Nu știi limba deloc, pensia mea nu valorează prea mare lucru acolo, nu cunosc pe nimeni, iar să trăiesc în aceeași casă cu fiică-mea și familia ei o să fie al dracului de greu la un moment dat.

Mircea intră în casă chiar atunci, scuturându-și ghetele pe preș, spre nemulțumirea Dorinei, care nu apucă să vorbească înaintea soțului ei.

— Ziceai ceva? întrebă Mircea, aplecat deasupra șireturilor înghețate pe care încerca să le descâlcească.

— Poftim?

— Am întrebat dacă ziceai ceva.

— Ce să zic? Nu ziceam nimic, se eschivă Dorina, al cărei *Poftim* de adineaori fusese doar o tragere de timp ca să găsească un răspuns la întrebarea lui Mircea.

— N-a venit Mirela la cafea?

— Nu.

Înainte ca Mircea să deschidă gura, Dorina continuă:

— N-am chemat-o astăzi. N-am nervi de prostiile ei.

Mircea își dă seama pe loc că nu Mirela e problema. Știe că starea de nervozitate a soției sale se datorează plecării, dar preferă să nu exploreze subiectul pentru